

گلستان ناکسہ

4

مئے ناکن اس خلک، کئے ہندن اع
گڑاں ایت، ای تین کن کیوں؟

داغ ناتمارہ کس، میں ڈُوڈا بادشاہ اع
نمے، او بندغ کنا، ای اوتا ندمع

پارے؟ ایون گلستان بہت کریئے،
داس مرارث، ہندارندج ہر فابر پریہ۔

مبارک مرے نے، بادشاہ کشا داس مائی مون آن تینا برخ عرفے،
بادشاہ نہ لہت مارے، بھگل اٹ بکار بریک؟

کلیت آتے خواہ نا خا، داعی اع
پارے؟ سر پاریتے نے اے لئے لئی اع
کیرے۔ گلستان پہلارے درختے سے پارے ای ادا زیلی ع بھک کن

پارے؟ در ہر، اخس کر ہر گل
کان، انت حال نامیتے؟ جت دن نا گیر آن توئے۔ مون آن تینا

کیس، ”واعی تینا گلکان آپہ ابرے دا
ہر، مہاری اے ای، مہاری ای انت

پندع خلے، او دے جوان یئگا کر، ایتے
مزل اس خلک، ہن۔ جت پارے ایتے؟ پاری ”عنیم آن۔“

شاون اسے شام شانگا گر عینیا بھٹھے
داستھا نا کیر چان سلس۔ چا اعا
”ہبھ شہ، توں تیتے۔“ اسٹ اس پارے

کوئ ای تنا، ناٹ۔ اگڈا غارا توں تیتے۔“ اسٹ اس پارے
پاری ”اسلم اسہ باوه نا ان۔“ پارے اس خلک، بک لئی ع دا ای۔

تماث، نی آسرات اے ہن۔“ وا ”اڑے گوک، انت توڑے تیتے۔“

زابول آہفت نیزہ ایل ٹھک۔ مانی پارے ”امر کیس۔“ شوان

ہر فہ ہمارا اس بلک، ہون یئگا
گلستان آچ سواراک بن۔ کھلک اٹی

زینا گھٹت نیزہ کا اوڑا ٹھوہر ای
پارے؟ ”سالماں باوه پاری ہر شان

ہمون زیبا ہون یئز خس تے خن ای
اس دخت اسے اٹی تو تورے تیتے، زابول اس ای۔ ونمہت ارے،

نے پٹ اٹا سومر اس ایتھے۔ پٹ انا
سرک۔

درخت آن ٹیک ترساڑ گا۔ بوتارت ای نے بھڑے۔ اگد بلک، اسٹ اس

سومری اس، خنث اے۔“ پارے

خوہ، اس جامبو اس، ہر کن نما
ہناثت۔“ پارے ”او؟“ پارے

ہمودے ایں کل آن مت، ای
”او؟“ پارے ”بے بخت، ای دا گرے

ہمودے براہم کوہ۔“ پاری ”سکی ع۔“

ایویہ ایل شہ، کان بادشاہ ناخراۓ

”عیکم السلام“

ہمودے براہم کوہ۔“ پاری ”سکی ع۔“

کاٹ خلیہ۔“ پارے ”ای داراء بوتار پارے ایت اے؟“ جت

جاہوہتا قاتا سرمراہ ای یگراٹی۔“

زمالوں لوئی ع دھول اتون ملا ع اتہ

خناش، داہری اس را لوہ۔ دارگ

پارے ”دن مہاری اس دُؤا، دن

و دیسکیاں تے الار۔ داشٹی ع تا

انا زیبا ناما مہاری ع۔“ داہر اے

دیوال ناماس آتیتے جوک کرے، تھ ای

کس۔“ بیدارہ اک پاریتے کہ کنا

دہنارا یا تے تین چو ڈک ملک

پاریوکا ستہوں تیتھ خونتھ

چرخ دیج ای۔“ پارے ”بیرے، بندغ ریک

بندغ اس اک، اے پارے دن اع

خسا، سدھا تماق انا کوچ ای۔“ مارے خبر نے۔“ پارے ”ای بروہ، خوہ تو کہ

بندغ اس۔“ جت ہم دنڑا سر ایگ۔

تمسو، او ہن۔ خلا پر غشا ہنارہ، اخس زیباع۔“ جت پارے ”بریسہر مس۔ جت پارے ایت اے؟“

(بر جاء)

شب سوچ انکتی، استادک لاجر بیری نا

جاگ گا

بیان

جاگ

غاتی

چارزو

نو

مرے تو تھن ات استادنا شرف ہم

استادنا احترام انتے سلو تو؟

ارمان

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ، ہموڑا نا گراتے

ایسٹ نیب اس پارے پارہ

کاٹ ملک داکل

ع بھنک کرے ”بھ

پارے

کہ دینا چوڑ مسکہ،

A black and white photograph showing a close-up of a person's hands. One hand is holding a pen and appears to be writing on a piece of paper, while the other hand rests on the table. The lighting is dramatic, creating strong shadows.

”شاعر راج نا حاس آپی میریک“ دا کبین مس کے کنائزندگی ناسیبو ییره غان داستان آتے لکھائی حقیقت دادے ہمداٹ دن پاںک۔

نیز کہ آخر محبت کروک آک تو اسے ایلو	نو شتہ کریرہ ولے ساجد نذیر نا	ہنسک نی مشتاگ کیل کن	بیگری کیک ہر افغان اونا است ناہیت
ع گیرام کپھے ولے اوا مرکنے گیرام کر دع	شاعری آ ہم ہمورنگ آ ک تالان ع	تو گواڑ بناسک نئے یادکیک	آ تانگند بریک
او اسے علی ٹعلق اسے ٹی منگ آن	خوشی آن حنام کریش بکہ	ہر اتم او حنام تھا تو ساجد عیات کو تو گڑا	محبت متوكہ او سنگت متوكہ
با و جو دعا شعری نافن آن و احباب متنگ	اوڑ کای بیغام کریش بکہ	اونا لوڑ آ ک اودے بے قرار کریدا نا	و نا بڑزا پا وہ دن قیمت متوكہ
ک تو دا نا قصور اف دا ہمو وخت نا هرا	ک تو دا خیال اٹ ک چوہ دا سہ بریک	است آن اس دا هاں پیش م ریک گڑا	مندن بین جا گک اس پا نک
کہ یتیج بھلو شاعر گوندرہ ہموفا قصور ع	انتی کہ دا سہ تو انا محبوب او نا گور آ لوا	اوہ ند الوز آ تے امر خلک	ہر اڑاۓ سر مرود اسی نادیارے
ک شاعری ع بے فر آن روان جتنگ	ولے اوہ ندا ہیت آ تے امندا زر کی ٹی	نی حمام کریک اسل جوان کریک	کنے دیگر داڑے شام تما
نا بھا ز کو شست کریرا بیو ہم ہموبھیت	پارینے	نی گیرام کریک اسل جوان کریک	ونا شاعری آن بھا ز مایوی نظر بریک او
آ ک منگ ع اگہ ساجد نذیر نا دا	بفک ٹعلق آ کننا گل فلام اراسال ع	چڑھتے تینا مایوی نادر شانی ع کرینے	چڑھتے تینا مایوی نادر شانی ع کرینے
شیک فن ناخواست آ تے پور و کروسر	کرے دوتے تینا حنام اراسال ع	ہر اتم کہ دا نا محبوب اوڑا ن کا نک تو اوڑا	ہر اتم کہ دا نا محبوب اوڑا ن کا نک تو اوڑا
تو تو قیش پین چس و دی مسکہ۔ ای تو	بریک او پھل ٹی بارک برم افتے	اسہ بھکو بین عسمات اس تیر م ریک او	نے قسمت تو سک اسی چیخ خواتی بیٹھ
او کپک انت کن بادام اراسال ع	ساجدنا انت کت کو شت اس ارے دانا	بیگن گنے جو ٹی زندع تیریک ا وہم	نی مونا مر و سک اسی چیخ خواتی بیٹھ
یخنیں اٹ ساجد نذیر نا زند بھا ز غم تا	شیف بڑی تے اونا نا بودی پا پرہ	سال عیات کر سہ پا نک	ہر اڑاۓ کہ ہن انوتو
نیام اٹ کس ولے او اگہ دا نجا انتی	بلکن ہموم وخت نا استاد آ تانا لائی و	نم خوشی نز حنام ہموم سال آن پد	و گڑ پین ڈول اس دو دی کرینے۔ دا سہ
گنک منے دا ہیت نا ہم ورندی	او قا علم عرض آن خن تے ترکنگ نا	ہتم نئے کہ بشام ہموم سال آن پد	و خواست کنگ نا ڈول ع دو دی کرینے
ارے کے ا و وخت آ تو عاشق آ ک	ارے کے ا و وخت آ تو عاشق آ ک	چراغ آ کس کسکرنا خلق نا	چراغ آ کس کسکرنا خلق نا
تینا محبوب نا پین ع تینا پن تو ن گون	سوب پا وہ۔	ارے تہار مہہ ہر شام ہموم سال آن پد	چ راٹی پا نک
☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆		اسہ دخت اس تدیگا ولے اونا خیال دا	نی حنام تھا سک نئے یادکیس
			نی خوشی خنا سک نئے یادکیس

پانگانے۔ ولے حقیقی وڑاٹ اخس مسر۔ ایلو کنائج زندتار تارمس ای اسے مست، اوکان پد کنالہم دادنیا غان وخت تیرے کنامولا شاعر تینا زمواری تے اخس پور کرینؤما بھلوآ فیسر، ڈاکٹر یا پاپلک اس منگ نا ہنا، ای یوس ے بے کس مست، اوتنیا ای تو بے وس بے کس اٹ کنادیرے کنامولا کنگلو؟ داتینا جا گه غاسوچ نئے، داڑا تینا پنکلی ناجی قع تے گوہاٹ، زمانہنا اسہ شیتراس، ہم نوشته کیک بھلو بجھ و تران اسے نا گنجائش پلویڑاٹ بست کئے است اس تینا لمعاء یڑسے ناسجا کسکوہا ای ارے۔ ای داڑے ہمو شاعرنا کتابنا زلف نابندی کرے۔ مستی نوشته کیک اے میربان باوه، تینا کہ سکوہا ای تذکرہ ے کنگ خواہ ہرا زندع ”رده ای بچ دنیا غان تماٹ ملک ظاہر شیم نارہ تینا اٹ شارسے ٹی گدر بیف“۔ ساجدنزیر تھیں اٹ زمنا ے بلک شاعری ناشیفی بڑی آن منجباٹ شارسے ٹی ہرا خرینی تے خنا راج اٹ پین ہم کیئی معلوم منگ نا کوشت عتھاٹ۔ اوکان شاعرنا شاعری اگن آن ہور ے بندغ آک مرور کہ او فتوں زندگی جوانی پد کنائی پارہ غاک الہم مستونگ، تلار و لے او ناست ناہیت آ کوہرا بندغ ے گناک اینو بھاڑے کنزا زندگی نا کتئے، ولے ساجدنزیر زندن اخري نتے کوئنڈی بنت یعنی شروع مسر۔ علاقنا پی دوست بریرہ اونا شاعری ٹی اونا تینائی، اولہہ تو زلم زورا کی نابارہ ٹی ہمو تینا شاعری نا پوشک ے ییرفے۔ اونا آ شیئر پاروک آ ک کنا غرل آتے محبوب ناجتائی، اونالہم باوه ایہم تاغم بخت آ اولادا تے پاٹک کہ ہرا کتاب ہندن عادارہ سے نا کنڈ آن پاریہ۔ او مستی نوشته کیک کنالکل شاعری اواراع او تینا محبوب عاسے جماعت وڑا سے قدرے پہہ متنو ہشیک کنگا کہ اونا شاعری نا اصلاح لی حمید عنزیز آبادی، غریب شاہ احمد، نا پاٹک واودے اونا کبوبی تا احساس ے جرم اس کافری ے او کریے بھلودوئے، ای او فتیا رہبر واوستاد ترک کئی انت کریں نا دا کنگ آن کماراں لمی جبائے تریئے ساجدنزیر تینا کتاب ”رده“ ٹی ”نم سمجھوہ دکان پیدس لیاقت سنی، عام انت انت مس ولے اونا کتاب اٹ اونا داخیال آک بیہہ کتاب نا توں پاؤہ“، نا سرآل آ نوشته کیک کنا عجیب کنوا شاعری نادیاٹی بھاڑے تعاون ڈٹ وڈول نارداٹ اول حمد ولدا نعد کنگ کن نوشته کنگ نا نوسل او ندگی آ 2002ء نامہ ناسال داخدر کرینو۔ مستی پاٹک ای تینا حقیقی آ زمنا ولدا اولمہ ناشان اٹ نوشته کریے او تینا شاعری اونا محبوب نادمون ای

مدام زندہ سلوک آپنے ساجد نذیر

حامد گل

پاش عہبیت کے کہ جوان انگل بندغ
جوانی کنگ ناپن ع۔ تھیں اٹ دن ع
زندگی اللہ پاک ناسہ عظیم غفت کے بندغ دنیا نا تھی بھائی نظر بریک
ہر اسٹع ع تینا بندغ سمجھک ایو ہمو
ہر اب بندغ دانا قدرے کرے زندگی جوانو ہر اتا زندگی نا سخت بیرہ پین میکن زندہ
ساجدنے رینا یام اٹاف ہرانے آن
کاریم کرے مخلوق نا ڈد ع پہہ مس منگ ع زندگی تو اہن فانی عو لے اسہ
مدائی جما س۔ وے است اسل
لیقین بھک کہ ساجدنے یمنے آن جڑ
خلکت نا کا یم اٹ بس جوانو کاریم نا سدے اس جوئی کل عوارے۔
کرے نیک عمل کرے تو ہمو بندغ ولے گراں ہندو بندغ ہم مرید ہرافتا
کامیاب ع۔ اودے ہر بندغ جوان ہنگ آن کل شار ویران مریک ہرافتا
پاک کہنگ آن پد ہم اونا پن ہمیشہ ہنگ نام غ اوتا ہر اوالاتے مفک عج
منے شاہد اللہ پاک نامضی ہندن اسکے
کامیاب ع۔ اودے ہر بندغ جوان شار والاتے مریک مج شار والاک اونا
چاہک۔ وے دا حقیقت عہبیت کے
کہ اللہ پاک تینا گھین آ دوست انکو
خنگرہ تو بھاز وے اصل اٹ اورن تو
غم اٹ ہو غرہ ہندو اسہ گھین ع انسان خنگرہ تو بھاز وے اصل اٹ اورن تو
بندغ آ تے دنیا لی بھاز الیک او فتے
دنیا غان بھاز زو دیک۔ شاہد ساجد
دنیا غان بھاز زو دیک۔ شاہد ساجد
اس ساجدنے یہم کس۔ ہر انہنگ آن
دچار دے ہم افس ہند اچار دے نا
زندگی لی بھاز آک ہاندن ع کاریم کیرہ
اوہ بھر اوالاک غمکین افس بلکن مج شار
والاک دا لکن ع ہر انہنگ آن مج شار
کہ اللہ پاک ع ہم ناراض کیرہ و مج
خلکت اوفیان دڑدی مریک دعا کیرہ
بے زیب خنگل۔ ساجدنے یہم اسہ
کھین ع انسان اس، و خوش تب ع بندغ
کے زو دا بندغ کہے کہ نا جان چے
کہ زو دا بندغ کے زو دا کتاب اونا
کھین ع انسان اس، و خوش تب ع بندغ
دڑا ان۔ وے دنیا لی اللہ پاک
ہندن ع ہم ہستی و دی کرینے ہر اک
زندگی نا مقصود ع پہہ مسر زندگی ناقد رع
شمار ع اسہ گھین ع بشنده اس تالان
آ تے صبر ایتے و ساجدنے یہ جنت
کننا دعا دادے کہ اللہ اونا پدا ش سلوک
ہر ان پوری مدائی پور و مفرو۔ گذ سرات
کننا دعا دادے کہ اللہ اونا پدا ش سلوک
کے خلکا نا مڈ، مسے م
کے، مام خی ملے مڈ، مسے م

A black and white photograph showing four men in traditional white robes sitting on a rocky, uneven surface. They appear to be in a desert or mountainous region. The man second from the left is holding a small, dark object in his hands, which looks like a piece of pottery or a small bowl. The other three men are looking towards the camera. The background shows distant, rugged hills under a clear sky.

شاعری تے تینا است انا ٹھیک ہجھ سے تینا
جان کتاب ۽ خیر اٹ لکھاٹ تیار
ہے پارہ کہ زندگی بے دفاع واقعی نی
ست عفرار سیو تو سکے۔ پاش وڈاٹ تو
کریٹ و چھاپ اکن مون تست
چچ وخت اس کس اتو وفا کپک
کتنے۔ ہندن ندی جان توں ہم
ساجد خوش خوش خنگا کہ وے تھی باز
ھجھی کس۔۔۔ ساجد درزی گری
ولدا دنیام اٹ کتنا خیال بھلو وخت
و فا کتو اوتینا زندانا رامان تے چچ
کرسہ چچ مو غسا تینا وخت ۽ تیر
اس گلری یگا۔ ندی رنا کتاب ناقچ درک
تینیون اوکار کورا ہنا۔ ندی جان ن
کریک۔ اسہ وخت اس دکان اٹ
متو۔ چودھ خنانہ تے اڑفینہ اوڑان
آن بھلا ارمان دامس کہ او تینا کن
تے تو لوک کسن، ہیست ہیست اٹ ای
کتاب نا امرس؟ پاریکہ کتاب ۽
عینا زندان اٹ خو۔ ندی رنا دا کتاب
تسبٹ تے ندی جان امرء شونک
باریٹ تے ندی جان امرء شونک
تسبٹ۔ لمب ہندامنہ دے اٹ اللخیر
ہنگ آن پد منظراً اس۔

ساجدنا ارمان

A photograph showing two men from the chest up. The man on the left has dark hair styled in a blue floral headwrap and a full, dark beard. He is wearing a light-colored, long-sleeved button-down shirt. The man on the right has dark hair and a well-groomed beard. He is also wearing a light-colored, long-sleeved button-down shirt. They are both looking directly at the camera against a plain white background.

ریحہ میٹا رورے پے رہے
 بندغ تو جوانی کریر تو زندگی ہم اونتے
 جوان و چین ع پن اس تھ۔ مادامی
 زندہ مرد کو پن اس تھ اوفتا ہمیشہ دا
 سوچ کس کے زندگی بیرہ تینکن زندہ
 متنگ ناپن اف تینا پڈ و چتائے والفتک
 ناپن اف بلکن زندگی مہر و محبت دوستی
 قریبی دلیلی ناپن ع زندگی اسے ایلو نا

